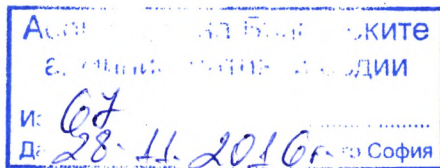

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Бх. № 347 КЗ 13/16 г.
Дата ..... 28.11.2016 г.

АСОЦИАЦИЯ НА БЪЛГАРСКИТЕ АДМИНИСТРАТИВНИ СЪДИИ

ДО Конституционния съд на
Република България

ОТНОСНО: Конституционно дело № 13/2016 г.

Приложено изпращаме Ви становище на Асоциацията на българските административни съдии по конституционно дело № 13/2016 г. на Конституционния съд на Република България, образувано по искане на Главния прокурор на Република България, за задължително тълкуване на нормата на чл.126, ал.1 от Конституцията.

ПРИЛОЖЕНИЕ: съгласно текста

СЕКРЕТАР КОЛЕГИЯ:

/М.Михайлова/

АСОЦИАЦИЯ НА БЪЛГАРСКИТЕ АДМИНИСТРАТИВНИ СЪДИИ

СТАНОВИЩЕ

По конституционно дело №13/2016г. на Конституционния съд на Република България, образувано по искане на Главния прокурор на Република България за задължително тълкуване на нормата на чл.126 ал.1 от Конституцията.

Уважаеми Конституционни съдии,

Постъпилото искане е направено от конституционно легитимиран съгласно чл.150 ал.1 КРБ субект, в съответствие с изискванията за форма и съдържание по чл. 17 от ЗКС и чл. 18 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд (ПОДКС) и при липса на отрицателните предпоставки по чл. 21, ал. 6 от ЗКС, поради което и в съответствие с чл. 149, ал. 1, т. 1 от Конституцията следва да бъде разгледано по същество.

С процесното искане, главният прокурор обосновава необходимостта от тълкуване на разпоредбата на чл. 126 ал.1 от Конституцията отчитайки разликите в организационните различия и законовата компетентност, която осъществяват от една страна – съдилищата и от друга прокуратурата, тяхната функционална обособеност и съответно йерархическа де/централизираност.

В тази връзка пред вас излагаме следното:

По силата на подлежащият на тълкуване чл. 126 ал. 1 от Върховния закон „Структурата на прокуратурата е в съответствие с тази на съдилищата”. Считаме за съществен в настоящата преценка, конституционно заложеният термин, „съответствие” - като изискване предопределящо не огледална тъждественост между двата отделни органа на съдебната власт, респ. техните поделения, а като изискване предопределящо възможността за взаимодействия между съд и прокуратура с оглед необходимостите на правосъдието. Тъждественост на организацията, но в степен съответстваща на нуждите на правосъдието.

И освен чисто терминологично, посоченото съображение следва и от императива на чл. 117 ал.1 от КРБ. Би било необосновано да се приеме, че правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата ще бъдат гарантирани посредством едно схематично дублиране на структури.

Всъщност конституционният съд вече е давал сходен с дотук изложеното, отговор, макар и в малко по-различен контекст/виж Решение № 10 от 29.IV.1998 г. на КС на РБ по конст. д. № 8/98 г./

Правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата, и в частност – гарантирането им непосредствено – на съответното териториално равнище, е функция на необходимостите и анализа на всеки отделен съдебен регион в страната.

Едва ли вложеният от конституционният законодател смисъл, в прецитираната разпоредба предполага схващането за „съответствие” като изискване за териториална дублираност при липса на правораздавателна и правоохранителна необходимост от

това, без да се отчита не/оправдано разходване и ангажиране на бюджетен ресурс, чрез съсредоточаване на средства – и финансови и кадрови на места без реалната необходимост от разходването им, за сметка на други, където такава е налице.

Извън конституционните и законови съображения, си позволяваме да отбележим – съществуването на всяка една прокуратура предполага ангажиране и поддържане на магистратски ресурс, но извън това още – съответният сграден фонд, служители и администрация в съответната прокуратура. В определена ситуация, посочените разходи биха представлявали необоснована тежест за държавният бюджет, специфично деликатна тема в контекста на цялостно бюджетиране на съдебната власт. Успоредно с това – същият този ресурс, би могъл и следва с оглед интересите на правосъдието, да бъде концентриран на места, където съществува много по-голяма и реална необходимост от него, с цел защита интересите на частно-правните субекти и държавата.

И като продължение на дотук изложеното - в съответствие с цялостното устройство на съдебната власт, считаме, че не е налице пречка за законодателно регламентиране, в т.ч. и чрез т.нар. съдебна карта – да бъдат оптимизирани териториални поделения на прокуратурата, когато това е в съответствие с нуждите на правораздаването и осъществяваният надзор над правоохранителната дейност.

Нуждите на правосъдието са довели до създаване на общи, административни, военни и специализирани съдилища. Понастоящем не съществува специализирана прокуратура към регионалните административни съдилища, като функциите по надзор за законност и защита на държавният и частен интерес се осъществява от прокурорите от съответните окръжни прокуратури.

И пак в този контекст, практиката на ВАС, в унисон с чл.136 ал.2 ЗСВ, трайно е признала възможността прокурорите от съответната районна/окръжна прокуратура да встъпват в производства, респ. да депозират протест и инициират производство пред регионалните административни съдилища. Което напълно отговаря на имплицитно съдържащото се в чл. 126 ал.1 КРБ условие за местна, предметна и функционална компетентност на прокурорите при осъществяване на законовите им задължения.

Всъщност, схващането на текста на чл.126 ал.1 от КРБ като императив налагащ огледалност в съществуването на прокуратурата и съдилищата би довел до диспропорция, както в бюджетно отношение, така и до дисбаланс при осъществяване на законово вменените компетенции и задължения по места.

Исклучително показателно в този смисъл е Решение на КС № 8 от 1 септември 2005 г. по конституционно дело № 7/2005 г., в което КС подчертава, че „съгласно чл. 126, ал. 1 и 2 структурата на прокуратурата е в съответствие с тази на съдилищата, а главният прокурор осъществява надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори. ...

Конституционно установената структура съдържа два момента с оглед нормативното ѝ съдържание. Прокуратурата е елемент от системата на съдебната власт, поради което структурата ѝ е в съответствие с тази на съдилищата. От друга страна, тя е относително самостоятелна съставка на единната магистратура поради въвеждането на специфични, отнасящи се само до нея принципи на организация като изява на особеностите при реализацията на съдебната власт чрез дейността на прокурорските органи. Така например чл. 126, ал. 2 от Конституцията определя самостоятелно функции на главния прокурор, извеждайки го по този начин като едноличен орган в

отклонение от структурата на съдилищата. Ето защо както съответствието, така и отклонението от него имат своето конституционно основание...

Всяка структура се изгражда, за да създаде необходимите условия и предпоставки за осъществяване на специфичните задачи на определен държавен орган. При сега съществуващия, предопределен от учредителната власт конституционен модел на съдебната власт структурата на прокуратурата е в съответствие с основната ѝ функция. Това не означава обаче, че тя не може да бъде променяна. Самият конституционен законодател е предвидил, че в определени случаи и в определени граници това може да бъде сторено дори със закон”.

Като обобщение на дотук изложеното, считаме че нормата на чл.126 ал.1 от КРБ следва да се тълкува в смисъл, че не задължава автоматично, схематично дублиране структурата на съдилищата, в потенциален противовес с нуждите на правосъдието.

ПРЕДСЕДАТЕЛ УС АБАС:

/Боян Магдалинчев/